

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA SEMANA DE DIJOS A DIJOS

PER obra del ministre de Instrucció pública ens trobem en plé conflicte estudiantil. Tots els establiments d' ensenyansa de la Península s' han declarat en *huelga*. Escolars y catedráticos (aquesta vegada están units sense distinció de ideas ni de tendencias) esperan que 'l Sr. Lacierva humi-

lli la cornamenta. Y 'l Sr. Lacierva afronta fins ara ab forçada altíves la protesta general, encare que la professó ja li deu comensar á corre per dintre.

Causa del conflicte han sigut uns decrets que coartan la llibertat d' ensenyansa, en quant obligan als estudiants á no poderse matricular en assignaturas de un grupo, sense tenir aprobadas las del grupo anterior. Aquesta disposició rrecau principalment en perjudici dels alumnes lliures, que per regla general son els més aplicats y 'ls més pobres. La disposició ministerial els impossibilita de cursar rrapídament una carrera, d' adquirir rrapídament el títul, per més qu' estudiin y per més que sápigán.

Un' altra disposició es la que imposa als estudiants l' absurdo d' examinarse de tot el programa

de las asignaturas, encare que 'ls catedráticos no hagin tingut temps d' explicarlo.

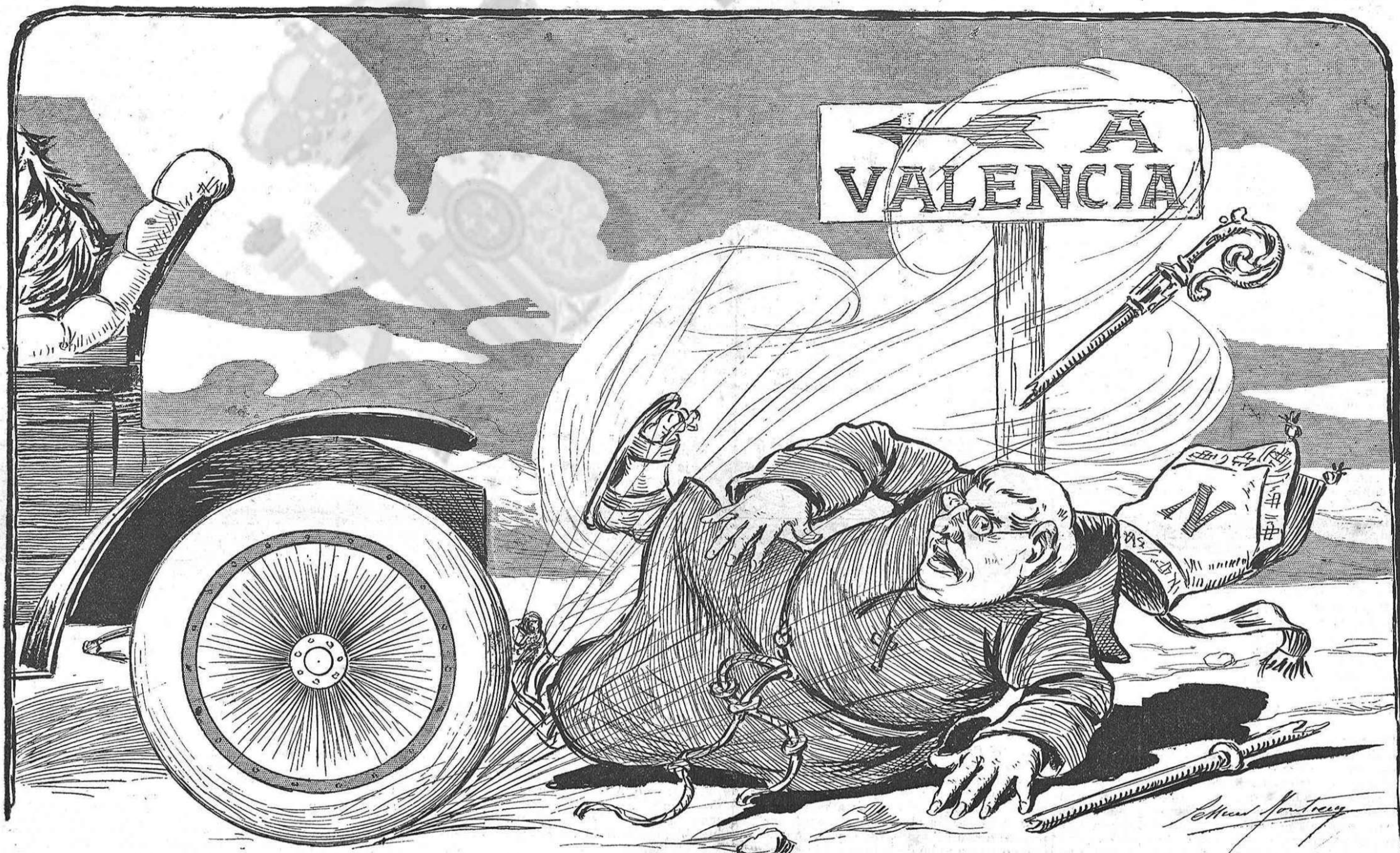
Contra aquestas impertinencias s' han rebelat tots els estudiants. Comensaren els de Madrit y han secundat la protesta 'ls de todas las Universitats d' Espanya. En un principi 'l ministre cometé la puerilitat de interceptarlos la correspondencia perque no poguessin posarse d' acort, lo qual val tant com pretendre interceptar la llum del día, perque sempre sigui fosch. La mala manya del ministre acabá d' exasperar als estudiants y contribuí á donar més forsa y decisió á la seva actitud.

Més tart tractaren de visitar al rey, al objecte d' exposarli las sevas queixas. El govern s' oposá rroïtament á que donguessin aquest pas. De manera

que 'ls estudiants no han tingut ocasió de veure á D. Alfonso que un día, al visitar la Universitat, digué qu' ell era 'l primer estudiant d' Espanya. Tal vegada en Villaverde concebí 'l temor de que 'l rey com estudiant també se li declarés en *huelga*.

L' atortolat ministre, volent fer un punt d' home, dictá una nova disposició en el sentit de que la no assistencia á las aulas sigui considerada com á falta colectiva, de las que á la tercera portan aparellada la perdua del curs. Pero 'ls claustrs no han tingut á bé considerar la falta colectiva com á voluntaria, sino com imposada per forsa major, y en aquesta forma no pot motivar la perdua del curs per part dels estudiants, sino més aviat la perdua de la cartera per part del ministre.

El pas del automòvil

—Vaja, descalbrat... ¡Ja no puch anar á Valencia!

Y aixís estém.

A última hora pretén el govern que 'ls estudiants deposin la seva actitud y tornin a las aulas, després de lo qual diu que resoldrà lo qu' estimi més convenient. Pero á n' aixó rosponen els estudiants que 'l govern resolgui en primer terme y ellis obrarán en conseqüencia.

Ab lo qual se planteja novament la qüestió de sempre: el principi d' autoritat contra la rahó, y la rahó contra 'l principi d' autoritat.

Els estudiants han sapigut adoptar una actitud enérgica, pero mesurada; resolta, pero pacífica. Apenas si la policia ha intervingut en els seus actes, cenyits al us del dret de reunió. Aquesta vegada els mausers no han pres la paraula. Més val aixís. No hi ha necessitat de que 's vessi la sanch de la joventut generosa; es preferible y n' hi ha prou ab que 's destilli la bilis de un ministré desatinat, que havent donat un mal pas, no acerta á rectificarlo.

Paralelamente se desarrollan dos cuadros que ofrecen un contrast frappant. El del viatge regi á Valencia y 'l de la fam ensenyorintse de tot Espanya, pero principalmente de las provincias andaluzas.

Se parla de criaturas que 's moren, no trobant en els pits de las sevas mares 'l aliment de vida. Y 'ls pits de las mares están aixuts perque las infelisas no 's poden nodrir.

S' ha donat ja 'l cas de assalts á las flecas y altres establiments. La gana no vol rahons. Y en circunstancias tan imperiosas, las autoridades comensan á perdre fins la forsa moral pera reprimir excessos que al cap de avall son fills de la necessitat, de la miseria, de la fam.

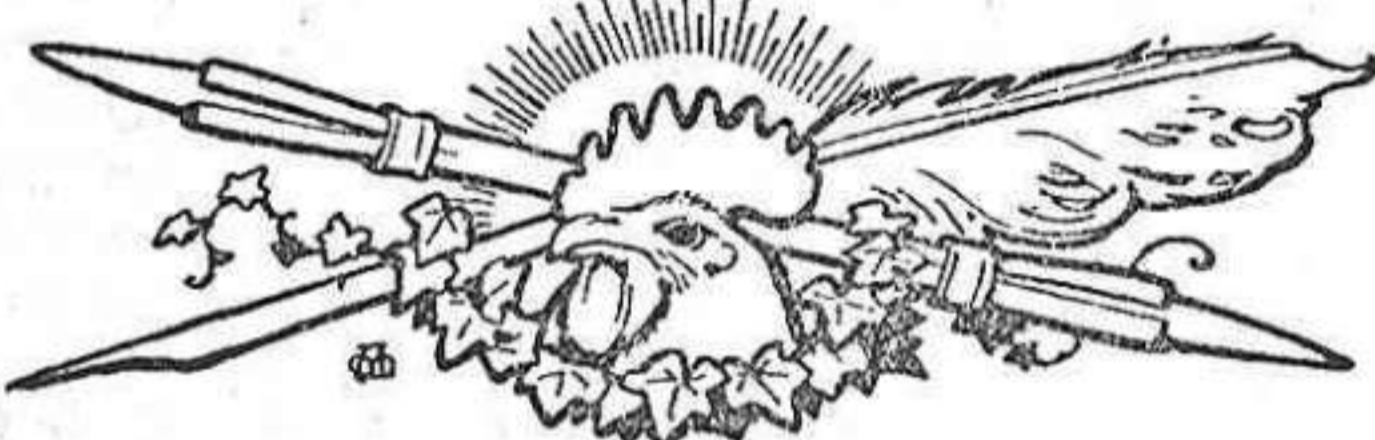
Sembla que 'ls habitants de alguns poblets de la provincia de Málaga projectan encaminarse á la capital en manifestació familiar, presidits per sos respectius arcaldes. Aixó no 's havia vist may á Espanya, ni potser en cap més país del mon.

Bé es veritat que 'l govern dirá que 'ls andaluzos son molt amichs de las exageracions y tal vegada afeixixi que lo que passa en aquell país es obra exclusiva dels enemichs de 'l actual situació. Allí no 's mor ningú de gana: ho fan veure per perjudicar al govern.

Lo que importa en primer terme es fastidiarlos, procurant enlazar tot lo possible 'l esperit monárquic del país. En 'l actualitat res més oportú que un viaje regi ab tot el devassall de pompas y fastuositats, festas y galas. Molt repich de campanas, Te-deums ó gabadals y pólvora en salva... molta pólvora en salva.

Fins que vingui 'l hora de gastarla més profitosamente.

PEP BULLANGA

Els verdaders acaparadors

quín temps hem arribat! Falta 'l treball; escassejan las subsistencias; el pá se 'n va pels núvols... Menja qui pot, y qui no pot menjar se rosega 'ls punys de rabia. Quín altre recurs li queda pera donar consol á las aflidas dents?

La víctima del dejuni forós podria alborotarse, sortirse de mare y de tota la familia... podria, hostigat per la gana, llansarse al carrer en actitud de protesta y de revolta. La necessitat no té lley. Pero allá ahont no arriba la lley, hi arriban els mausers.

Aixís está montat aquest país, compendi de todas las desgracias. A falta de rahons, la forsa amensadora. A falta de llonguets, llapisseros de plom.

Espanya va convertintse en un infern de sufriments, en una inmensa cámara de torturas, en una extensíssima vall de llágrimas y desesperacions.

En molts punts de la península no hi ha feyna, ni medi d' obtenirla; no hi ha pá, ni medi de procurar-se'l. La ferás Andalusia s' ha tornat ferós pel pobre treballador del camp. La Naturaleza va fer de aquella terra un paradís regalat, y per obra dels homes en general, y especialment per culpa dels mals governs, fins la rica Naturaleza, allí hont tenia son patrimoni més espléndid, s' ha hagut de declarar en quiebra.

Si á Andalusia passa aixó ¿qu' es lo que no succehirá en altres regions menos favorecidas? Horroresa l' recorrelas. Agotadas pels excessius tributs y delmadas per la sequia, la gent no hi pot viure y emigra. Inmensas extensiones de terras quedan sense cultiu. Els homes ne fugen y la vida 'n desapa reix.

Las regions industrials, activas y feyneras per temperament y per tradició, tampoch tenen manera de defensarse. Perduts els mercats colonials, ahont colocaban els seus productos, ara están á punt de quedarse sense 'l mercat peninsular, qu' era 'l únich que 'ls hi restava. Un país pobre y miserable, un país que no pot menjar, menos se pot vestir, menos encare pensa en provehirse de aquells articles que la industria elabora per 'atendre á la comoditat y al confort de las familias.

La crisis, donchs, es general, completa, presentant characters cada día més terribles y amensada dors.

¿Y que fa 'l govern pera conjurarla?

El govern també está en crisis... Pero á lo menos menja. Més que menjar devora y xucla despiadadamente 'l última sustancia de la nació agotada.

No hi ha que parlarli de reunir las Cortes pera pendre consell dels qui ab més ó menos legitimitat despenyan el paper de representants de la nació. Té por de que 'l primer consell que li donguin, present el carácter de imposició, 'l obligui á retirarse de la menjadora, y 's tanca á la banda obstinadamente.

En cambi diu qu' ell sol se basta pera resoldre la qüestió de las subsistencias.

Un dels ministrés ha posat má á la ploma y ha trobat prompte 'l remey.

Tot aixó de que 'l menjar s' haja encarit—ha vingut á dir;—tot aixó de que haja alcanst preus inasequibles á la inmensa majoria dels espanyols no 's deu com molts se figuran á la elevació dels cambis, ni als elevats aranzels de las aduanas, ni á las costosas tarifas dels transports, ni á las contribucions, ni als consums. Es obra única y exclusivament dels acaparadors que s' enriqueixen ab la miseria pública.

Manera de posar las cosas en el lloch degut: combatre 'l acaparament.

¿Per quíns medis? Autorisant á las Corporacions municipals pera comprar blat, moldre'l y ferne pá; pera comprar bestiar, sacrificarlo y vendre carn; pera posar en ff botiga de tot lo que convingui. En una paraula: facultarlos pera municipalisar á manera de servey públich, el comer de las sustancias alimenticias.

El primer inconvenient que s' ofereix á la práctica de aquest sistema es que la major part dels Ajunments careixen en absolut dels recursos necessaris per ensajarlo. Están tronats, completament tronats, víctimas de las depredacions del poder central y dels desafurs y llatrocinis del caciquisme. Pera colmar els abusos que son 'l única norma de vida de la major part dels Ajuntaments espanyols, no caldría sino que tinguessin al seu cárrech el monopoli de las sustancias alimenticias. Avuy abusan com á cent; llavoras abusarian com á mil. La política caciquista adquiriria nous elements de lluyta pera aniquillar als seus enemichs, privantlos de tot, fins de menjar. Avuy ja fa tot lo que pot ab els ditxosos consums; demá ho faria en major escala ab la provisió de las subsistencias.

Y no obstant, cal confessar que 'l ministré casi té rahó quan senyala als acaparadors com agents que contribuixen á l' agravació del conflicte de la fam.

No hi ha sino qu' ell se fixa en el forner, en el carnicer, en 'l adroguer, en el taberner, en la verdulera, en tot 'l aixam dels que comprant, retinent y revenent fan el seu negoci, mentres s' olvida dels acaparadors de un' altra especie, més ambiciosos que aquells, cent voltas més desalmats y en tots conceptes més nocius al benestar dels espanyols. El ministré 's fixa en els peixos menuts y s' olvida dels peixos grossos. El ministré no menciona pera res als acaparadors pares de tots els acaparaments: als acaparadors de la política monárquica.

Son ells y sols ells els culpables de las desventuras de la nació. A ells exclusivament se deu 'l existencia de aquest mal fondo que 'ns aniquila. Els acaparadors de sustancias alimenticias ¿qu' tenen que veure en punt á gravetat de la seva obra ab els grans acaparadors de la política? Aquells son els parásits arrapats sobre un cos maltat y esqualit; pero la malaltia y 'l aniquilament de aquest cos es obra exclusiva dels altres, dels que tenint el deber de reanimarlo y restaurarlo, se dedican exclusivament á acabarlo de agotar.

Son els autors dels grans desastres, de la capantosa quiebra nacional, y no hi ha medi humá de fells'hi deixar la goencia de las últimas despullas de la nació. Son els qu' en vuyt anys de desconcert, de ruína y de vergonya no han sapigut trobar una sola orientació salvadora. Son els qu' en lloch de reprimir els gastos inútils, han aumentat els despeses, y en comptes de acríixer las dens de la riqueza pública las estroncan y las agotan. Son els que castigan el treball y la producció y fomentan la vagancia y la ganduleria. Son els que permeten que las terras quedin estérils y las fábricas se tanquin, y favoreixen la multiplicació de la plaga congregacionista. Son els fomentadors de la ignorancia y del rebaixament del poble. Son els organitzadors dels trustos y dels monopolis. Son els defensors acérrims de tots els privilegis, comensant pel de la propietat inmoble concentrada en pocas mans sense profit de ningú més que dels que la detentan sense cultivarla, ni ferla cultivar degudament, y acabant pel de la intelectualitat subjecta á las imposicions de un dogma funest y regressiu, qu' esterilitza 'l acció feconda de la lliure facultat de pensar.

Contra aquests acaparadors de la vida nacional ha de obrar ab energia la massa del país, sense distinció de classes, que á todas per un igual interessa sortir de una vegada del fons de aquest pou mort infecte en que 's espanyols ens estém asfixiant. De ferho ó no ferho ens hi va la vida. Ens hi va 'l pa... y una cosa que val tant ó més que 'l aliment corporal... Ens hi va també la dignitat d' homes y 'l honra de ciutadans.

P. K.

Avi Brusi diumenje deya que sols per 'l apatia y la peresa de las classes conservadoras, dominan á Barcelona 'ls republicans, els quals se distinguiexen per la seva activitat, per la seva unió y per son treball continu en pro dels seus ideals.

Y dos días després, el dimars, ja veyá las cosas de un' altra manera, afirmant que 'ls republicans están tan dividits, que ha de ser joch de pocas tau las desallotjarnos dels puestos que ocupem á 'l Ajuntament, á la Diputació y á las Cortes.

L' Avi Brusi es vell y se li ha de dispensar que desvarieji.

Ja pot tirar pel cantó que vulgui: ni galvanisarà á las classes conservadoras, massa desenganyadas del tracte que reben dels governs monárquics, ni lo grará escrotonar el bloch republicá, per més que procuri obtenir 'l ajuda de alguns mal aconsellats que po'posan el bé de la causa, á la satisfacció dels seus despsits y de las sevas ambicions personals.

La massa republicana s' ha quedat en la regla de multiplicar; de la de dividir no vol saberne res.

¿Se recordan de aquell estrépit de campanas ab que va ser saludat 'l acte de abnegació de un frare caputxi de Burgos, que 's va deixar tallar un bossinet de carn pera aplicarla á una noya que s' havia cremat?

Semblava que 'l esperit de sacrifici no podia arribar més enllá. ¿Y quína manera de pendre peu de aquest fet, per enaltir els sentiments religiosos! Unicament els freres—deyan els admiradors del caputxi—son capassos de prestarse á secundar una tal empresa.

Donchs bé: en 'l espay de pochos días s' han donat á Espanya dos cassos semblants. Un d' ells al Hospital militar de la Corunya, haventse imposat el sacrifici dos soldats del cos d' enginyers, en obsequi de un seu company. L' altre ha ocorregut en 'l Hospital del Sagrat Cor de Barcelona ab un obrer de la Colonia Güell que prengué mal en aquella fábrica. Set treballadors s' han deixat arrancar penjolls de la seva pell pera cubrir las horribles feridas de son desgraciat company. Y ho feren tranquilament y bromejant.

Aixó vol dir que 'l abnegació es una virtut exclusivament humana, y que té més mérit el practicarla per innata bondat de cor y sense aspirar á cap recompensa póstuma.

¿Y qué guapos y aixerits els cinch cardenals francesos, que al veures en perill de perdre las garrofas, ab motiu de la lley de separació de la Iglesia del Estat, han enviat un mensatge al President Loubet, demanantli per Deu y 'ls Sants que s' oposi á 'l aprobació de la indicada lley!

¿Pero tant tontos son els cinch purpurats que no sápigán que á Fransa las lleys las fa la Cámara exclusivament?

El President de la República no 'ls hi pot dir sino:—Senyors: han equivocat la direcció del seu mensatge: envinhilo al President de la Cámara ó al Pare Etern: m' es igual.

Pero ¿cóm s' explica que una gent tan piadosa, desconfihi tant de la virtualitat dels medis espirituals?

¿No tenen á Fransa una verge de Lourdes que obra tan grans miracles? Donchs si 'l Concordat corre perill de mort ¿qu' és que portarlo á Lourdes y ferli pendre un bany á la piscina?

Veritat es que no lograrian res: seria un Concordat mullat... y més mullat de lo que avuy se troba ja casi no 's concebeix que pugui serho.

Pero tenen molts altres teclas que tocar.

Hi ha á Fransa un sant Antoni per 'l istil del nos tre sant Joseph de la Montanya, que previ el pago de un nap, y demanantli per carta lo que 's desitja, sol atendre todas las solicitudes.

¿Per qué, donchs, en lloch d' adressarvos á Mr. Loubet, que no pot fer miracles, no havíau de dirgirvos á sant Antoni, que n' fa cada día?

¿Ah cardenals desconfiats y incredúls!... Vos está ben bé lo que 'ns succeheix. Si vosaltres sou els primers que careixen de fe ¿cóm dimontri volem que 'l poble la conservi?

Els enemichs de la Unió republicana que treuhen partit de tot, n' han volgut treure, com es natural, de haverse dissolt un cert Comité que s' havia cons tituít á París, compost de quatre caballers particulars.

Per cert que al retirarse cada hú á casa seva ho han fet en termes que no abonan ni la seva constancia, ni la seva conseqüencia.

Diuhén, senzillament, que s' han cansat d' esperar la Revolució.

Aixó es que no 's compren, y menos tractantse de una gent que viu á Fransa.

¿Tenían més qu' enviarla á Espanya en tren exprés... ó encare que hagués sigut en tren de mercancías, á gran ó petita velocitat?

Lo que 's necessita pera fer una revolució, no son pas aquests atoxinos més propis de donas histéricas, que d' esperits varonils, sino la perseverancia, la resolució... y també la paciencia, aquella paciencia que requereix 'l elaboració de una obra gran, no sols per 'l esforç que requereix, sino també per la trascendencia dels seus efectes.

Oasió de realisar la revolució la trobarém els que permaneixem units; en cambi no la trobarán may els que 's dispersan.

Ha recorregut per la premsa la noticia sensacional de que 'l autócrata de todas las Russias (que ara ja no son tantas com eran avants de la guerra) ha intentat suicidarse. Diuhén que la seva mare impedí que consumés la sort...

Y dihém la sort, perque per un home qu' en poch temps ha causat tantas desgracias era una sort anarse'n de aquest mon, llansant el fardo feixuch dels remordiments que tot' hora deuhén atormentarlo.

L' acte del Czar revela de todas maneras que hasta ell mateix s' ha afiliat al partit revolucionari, per medi de 'l acció.

Al suicidarse cumplía un dels lemas del programa revolucionari: «Abolició de 'l autocracia.»

Se diu que 'l poble rus no está preparat per entrar de pié en el régimen constitucional. Es la rahó que s' alega sempre que 's tracta de la redemció de's pobles oprimits. No n' hi ha cap que n' estigui de preparat.

Y no poden estarho, n' hi ha medi de que ho estiguin, perque res embuteix tant á un poble com 'l opressió. Ab els grillóns als tormells no es possible caminar.

Pero rómpinse 'ls grillóns, y si de moment el poble, en lloch de avançar vacila, y fa tentinas y cau, ell mateix s' alsarà, se li anirán barrant els sechs que li feya 'l ferro, se anirà restablint la circulació

de la sanch, y al últim se sentirá fort y equilibrat: sabrá tenirse á peu dret y marxar ab pas segur.

Hi ha que desenganyarse.

Els únichs que no están ni es possible qu' estiguin may preparats per admetre la llibertat, no son els pobles, sino 'ls tirans que 'ls oprimeixen.

Y es que 'l emancipar als pobles no 'ls hi surt á compte.

¿Uy, quín horror!

Las societats católicas de Barcelona han dirigit al govern una Exposició-protesta ab motiu d' haverse construít aquí un temple protestant.

¿Veritat que n' hi ha per desesperarse? ¿Cóm queda la religió del Estat, y en quína situació 'l estat de la religió?

El govern hauria de pendre una resolució enérgica. Avants que tot, arrasar el temple protestant, y desseguida declarar la guerra á Inglaterra, Alemania y demás naciones que professan la religió reformada.

Pero ab el ben entés, que pera realisar aquesta empresa bélica, que Deu Nostre Reyner no podria menos de protegir, s' hauria d' imposar el servey obligatori exclusivament á capellans, freres y tota la rassa d' escura canadellas.

Y sostenirla á tota costa, succehís lo que succehís, fins que 'ls impíos diguessim prou.

VALLFOGONA, 28 de mars

Els carboners d' aquesta parroquia moreixen una maldada de recompensa.

El 13 del corrent fou el día que 's doná principi á la ensenyansa de doctrina recristiana, en forma de saineit que tingué lloch en la casa de comer de los carboners á las onze del matí, havent sigut anunciat ab un toch de campana.

Acabada la funció y surtits tots al carrer ó Prat, se comensá altre saineit; manifestant tots els noys y noyas que solzament per riure 's podia anar á doctrina, explicant que 'l director del seu grup comensá preguntantlos ahont tenían 'l ánima, si desota de la cotilla ó al ventre, resultant que aquellas noyas de 14 á 22 anys no sapigueren que respondre, no més que grans riallas y contorsions per no reventar de riure. Acabat aquest acte, el rata-pinyada rus ensenyá una pessa de dos pessetas de hont. A la que de vosaltres sabrá explicar 'l historia de Adán y Eva, las hi donaré, y contestaren todas ellas que cap la sabia.

Se veu ben clarament que 'ls dos sargentos han aprés molt bé las reglas y costúms del seu capitá mossen Porcell. ¡Ditxosa la vila de Vallfogona que posseheix tres cargas de carbó tan combustible!

ARTÉS, 27 de mars

Els nostres inquisitorials cacichs que forman la banda de la patuleya carca-regionalista capitanejats per mossen Guindills, acaban de fer indirectament, dos novias víctimas: 'l un ja ha mort y 'l altre está sense esperansas de vida.

L' home més imparcial s' indigna davant de actes tan criminals. Vuyt días durá la malaltia del jove que acaba de morir, y á cada instant, ab las llágrimas als ulls demanava al metje Sr. Lacasa en quín hi veyá la salvació; pero, tot inútil, tingué que sucumbir sense poderlo veure. ¿Per qué? perque la dona de aquest pobre infelís treballava en la fábrica del gran cacich y estava amensada en despedirla del treball si dit metje, que se sentiments liberals, entrava en la casa. Horas de terrible angustia passava aquella familia, inútilment aconsolada pel vehinat, que faltat d' energia se deixa amensar per la fam; y la mort los sorprendé, deixant d' existir el desventurat.

Lo mateix passa ab el que encare viu. Tampoch la seva mare, pobre viuda, pot donar entrada á dit metje, que cada minut demana el fill de la sevas entranyas, que te de resignarse esperant 'l últim sospir pel fet de treballar á la mateixa fábrica. ¿Hont es la justicia, senyoras autoritats?

CASSÀ DE LA SELVA, 3 de abril

El nostre cementiri civil (propietat del clero) está fet un bosch sense cultiu! Ni una tomba, ni un ninxo, ni el més petit adorn, ab una porta més propis de una cort de bestias que de un lloch tan seri; no faltantí allí colls ni serps, y gracias á las protestas dels lliure pensadors, si 'l han netejat una mica, es pegant foch á tots quatre cantons. Senyor Alcalde: ¿no trobaria maneras perque aquest lloch fos més respectat?

També fou enterat la setmana passada un fill del lliure-pensador Rómus, sent molt concorregut 'l acompanyament no faltantli ni un dels elements liberals de la població.

CALAÍ, 26 de mars

¡Vaya una manera de desbarbar el nostre rector ab motiu de las rogativas que 'l bisbe de Barcelona li recomanava!

Després de posarse al costat dels propietaris dels quals demana una ajuda pera la celebració de la cerimonia que s' ha de fer al demanar la pluja, comensá parlant de lo molt que la Iglesia estima al proletariát y de la conveniencia de que aquesta se aixopuguin baix la bandera ca'lica.

Ve itat es que 'ls pochos que 'l escoltavan no feyan sino riure per sota 'l nas. ¡Pobre rector!

Fará rogativas pera que plougi. Y Sant Pere ja sé lo que dirá: ¡Doneuli aygua!

TARRAGONA, 31 de mars

Fa pochos días, que 'l periódich mauritá Heraldo de Tarragona, publicava un solt, donant compte de que un comerciant d' aquesta localitat havia reparit tynyina y patatas entre la classe pobre, ab obje de aliviar poch ó molt la miseria qu' estém passant. L' acta d' aquest comerciant es ben digne de ferse públich, y de ser imitat per qui pot ferho. El mencionat periódich, en el solt següent donava la noticia de que el seu diputat á Corta havia gestionat y obtingut del Ministre de Gracia y Justicia una subverció de 22.336 pessetas pera 'l arreglo de 'l iglesia de Sant Francesch. En aquests dos solts hi ha 'l retrato verdader d' aquella gent que tant blasonan de protegir á la classe obrera. El poble que 's mori de fam y á qui no hi necessita que se 'l subvercioni ab las suhors del obrer. ¿Qué 'ls hi sembla?

L' Ajuntament va aprobar, ab el vot en contra dels regidors republicans, una instan ia demanant que 's fessin pregarias per si 'l amo dels díes de aygua celestials se digna obrir las aixetas perque arribi fins aquí baix 'l aygua que per allá hi deu haver entretinguda.

MOLA (Tarragona), 27 de mars

Be es prou cert que no hi ha res n' es ignorant que nostres vicaris de Cristo. El que pels nostres pecats ha tingut la sort de vind e á jugar ab les nostres mossas, Valencá de procedencia, está fet un estre de primera classe. Treballa més que un ruch negre, treballa com un matxo

blanch. Passa 'l temps entretingut en buscar la forma de fer plegar els cafés i saraus de la vila, a qual efecte ha convertit la Iglesia en un petit «Apolo» ahont se donan representacions de género chico, y 's tocan jotas que las hijas de María y las Esclavas aplaudeixen com si 's trobessin en plé «El Dorado».

Y cal dir que no es aquesta la mare dels ous: tracta el rata negre de separar lo fadrinatje ab la bona intenció de ensenyar de fer cantoras a las fadrinas, privant de que parlin ab els fadrins que no portin sotana.

Endebadas vá darrera del Alcalde para ferli desistir de la lluyta que 'l Ajuntament té empenyada contra 'l sacich de aquest poble á quí serveix de margopeu, per que fins els mes tontos li hem vist las orellas y si no li donem palla es per falta de bós.

PRULLANS, 26 de mars

El nostre merlot sembla que sent els efectes primaverals. ¡Si sentissiu las relladas que fa dintre la gavia! Avuy las ha embestidas contra la maynada porque diu que té molta malicia, queixantes de que els bordegassos no volen anar á doctrina.

Sens dupte será porque no 'ls proban ni els cops de canya ni 'l estare ajonollats horas y horas.

També tractá d' infelissos als fadrins que se 'n van de 'l iglesia sense esperar que s' acabí el sermó.

No hi ha més. Prèngui paciència, mossén Llántia, y vagi preparant els trastets pera la muda.

GANDESA, 1 de abril

Els enotanats de Gandesa 's queixan de que no compareguin á la garita mística hont se deixa 'l farsell de la roba bruta espiritual, molts parroquians que avants hi acudían, y diuen que aixó es degut á la influencia de las malas companyias.

S' equivoca de mitj á mitj si aixó ho creuen. A Gandesa hi havia molta llana; ara no 'n hi ha tanta ¡volem saber desde quan? Desde la vinguda dels ilustres ciutadans Lerroux, Nogués, Sardá y Guasch, que manejan ab molt brillo las tisoras de la rahó y las tondosas del bon sentit.

Aquí tenen explicat el motiu que fá que 'ls nostres enotanats actualment, s' estiguen florint en els seus confesionaris.

VALLBONA, 4 de abril

El diumenje passat 'l oscura xamaneyas desde 'l cubell dels predicots sostingut la següent teoria, que recomana nóm al estudi dels sragossans que fan pronóstichs.

Segons ell, la sequa que 'ns afigeix, es deguda principalment á que 'l poble llegeix LA CAMPANA DE GRACIA y La Esquella de la Torratxa. Ni mes ni menos; ni mes ni mes.

Se lamentá de que Vallbona, ahont avants no hi entrava un sol semnanari de aquests, avuy n' estigui infestada. Y es per aixó que no plou, exclamá ab una serietat que hauria fet morir de riure als sants si no fossin de fusta, y fins al mateix porquet de Sant Antoni.

Pero beneyt del cabás, ¡no es més lògic creure que si no plou es degut precisament á las rogatives, fetes per quí, á causa dels seus excessos, avaricia y falta de fé, no té ja en el Cel la més mínima influencia!

EL VALENT CULLARETAS

intrèpit redactor d' El Diluvio, á quí 'l día 25 de mars fou necessari donarli aquella lliçó de que ja tenen coneixement els lectors de LA CAMPANA DE GRACIA, se trobava d' aquesta feta en una situació difícil y apurada.

Ell ja estava resignat á deixarho corre tot, digrint ab la major tranquilitat del mon els arguments contundents que hi hagué necessitat d' encasquetarli; pero ell no es un home lliure. Al Diluvio 'l tenen contractat en classe de gos petener porque lladri y desbarri, y 'ls seus amos estavan decidits á retirarli 'ls aliments, porque á 'l hora del conflicte, en loch de plantar cara com un home, havia fugit com un gos.

Se li exigí que realís un acte de valentia. ¡Bonich assumpto per un obra del género xich, que podria titularse: El valiente por compromiso!

Després de probar inútilment d' amassar un pastel que 'l lliurés de 'l obligació de realisar una bravesa com la que li exigían, al últim no tingué més remey que fer de las tripas cor. Y ara sabrán de quins medis se va valguer pera quedar com un héroe de opereta bufá.

Era dilluns á tres quarts de deu de la nit. De manera que desde 'l ocurrència de la plassa de Catalunya havían passat nou días justos. Tot aquest temps necessitá 'l valent Cullaretas per excitarse, posantse en condicions de salvar els cigrons de la familia realisant la valentia que 'ls sous amos li exigían á tota costa.

El Sr. López en aquella hora, sortí de casa seva, com te per costum cada nit, després de sopar, per encaminarse á la llibreria. Per pura casualitat anava acompanyat del Sr. Roca y Roca. Portava el Sr. López un bastó de passeig; el Sr. Roca anava ab las mans lliures. Junts y conversant amistosamente recorregueren un tros de Granvia, atravesaren diagonalment la plassa de la Universitat, prengueren 'l acera per davant del café que fa cantonada al carrer de Pelayo, y quan ja portavan recorreguts uns vinticinch ó trenta passos de aquest carrer y més després estavan, el Sr. López se veje agredit sòptadament per 'l espatlla. Una agressió alevosa, cobarda y villana que partía de quatre homes armats de garrots entre 'ls quals s' hi contava 'l intrèpit Cullaretas. El Sr. López no rebé més que un cop en el sombrero. Qualsevol que vulgui examinarlo podrá deduhir que aquesta garrotada primera y única fou donada alevosament y per 'l espatlla.

El Sr. López, instantáneament, se girá contra 'ls seus agressors, qu' escaparen com cunils, no sense rebre algunas caricias del seu bastó. Tant es aixis que al xocar ab el cos de un d' ells, el bastó se li esmunyí de las mans. Y la proba de que escaparen, es que 'l Sr. López en loch de fugir carrer de Pelayo avall arribá empaytantlos fins davant del café, ahont en reemplás del bastó y pera provehir á la seva defensa empunyá una cadira. No tingué ocasió de ferne us: els quatre valents havían desaparecut. Un d' ells al escapar tombá per terra á una pobra dona que 's trobava junt á 'l acera. Y no tingué ni tino per ajudarla á alsarse y demanarli que 'l dispensés.

Moltas personas presenciaren el fet y 'n poden respondre; per més que nosaltres, amants de la veritat, no necessariém testimonis. L' agressió, la defensa y la fuga dels valents durá menos de un minut.

L' endemá 'l intrèpit Cullaretas relatava en El Diluvio la seva rufanesca hassanya en un llarch article, lladruch de gos petener, titulat: Yo y López (la bestia va al davant), plagat de jactancias, baladronadas y embusterias. Deya entre otras falsetats que no 'l acompanyava ningú més que un company de redacció, essent aixis que 'ls agressors eran quatre; que havia deixat al Sr. López poch menos que fet pupa, quan tothom que 'l va veure immediatament després del fet, inclús el Sr. Hurtado, 'l trobá en tota la integritat del seu físic y de la seva moral, plenament satisfet de haver donat una nova lliçó al Cataclismo del Net de D.ª Salvadora. Y deixant corre la seva fantasia, 'l invencible Cullaretas afirmava ab tota la barra, que avants de agredir al Sr. López, el va cridar, y que quan el tingué girat de cara li descarregá una garrotada al mitj del clatell. (1)

Ab aquestas rodas de molí intenta fer combregar als lectors de El Diluvio el descarcat cantor de las sevas propias hassanyas. L' imbécil vol ferne cent.

No: rufanesch Cullaretas: els nou días de temps que 't vares pendre pera preparar la comissió de un atentat alevós y cobart contra 'l Sr. López, no 't han servit de res. Després de tan cautelosas precaucions, després de ferfe acompanyar per tres valents de lloguer que 't sostinguessin 'l esperit y 't ajudessin, ets tan cobart avuy com éras ahir, com ho serás sempre. De la tova heroica hassanya no 'n queda més que una victima: el sombrero del Sr. López que no 't havia fet cap mal.

Pero, no importa: si tan orgullós estás de haver malmés un sombrero: si aixó 't ha de donar fama de valent trasmissible á las generacions futuras, tenim el sombrero llesonat á la disposició de la redacció del Diluvi. Podrá servir per dos cosas: per inaugurar ab ell un museo de trofeus de las valentias diluviescas, y per mesurar al treಂಬendo Cullaretas els cigrons de la senmana.

Ara ja se 'ls ha guanyat.

PEDREGADA

Fa una pila de senmanas, circula per tot arreu una frase misteriosa que, ab franquesa, no la entench.

Diu que el pervenir d' Espanya es al Africa... ¿Per qué?

¿Quin sentit té aquest enigma?

¿Vol dir pots que devém aná allá á ensarroná als moros, portanthi el nostre comers?

¿Vol dir tal volta que Espanya, ab 'l ajuda dels fusells, s' ha de fer seva la terra dels dátils y dels Muleys?

En vritat que 'l cas m' intriga y 'm dona no poch mareig.

¿L' únich pervenir d' Espanya es al Africa... A no ser que aixó vulgui dí, en bons termes, que aquí no ferém may res fins que resolguém dú al Africa, ab un bon penjoll als peus, á tots aquestas poca soltas que, disfressats j' emiments, ens deixan sense camisa y encare 'ns fan dú els neulers...

L' emperador viatja; deixeu lo viatjar: pots é que té molt género y no 'l pot despatxar.

L' emperador pren vistas; deixeu ano arrenent: veurém quan tiri probas si ho fa bé ó malament.

—Sigui franch, don Raymundo.

—Jo sempre 'n só.

—Ab las Corts ¿quins plans porta?

—Las obra ó no?

—Per avuy no tinch pressa.

—¿Y per demá?

—No vull fer calendaris... ¡Deu provehir!

—¡Deliciosa repostal!

Aixó es com dí que no té plan ni rumbo...

—¿Quí es que 'n té aquí?

Faig, y no me 'n amago, lo que tots fan: tancá 'ls ulls, viure al día y anar tirant.

L' inefable senyor Canalejas ens ha dit, després de dinar bé, que tocant á ser bon progressista, ell n' es tant com ne sigui 'l primé.

Y ha anyadit que si un día fa falta, sense titubejá ni un segón, moriré con la espada en la mano, moriré con la espada en la mano, moriré con la espada en la mano, defendiendo la Constitución.

¿En qué quedém? ¿Tindrém toros ó no 'nindrém? Sembla extrany que una qüestió com aquesta d' interés tan primordial, se trobi així entretinguda, mantenint en 'l ansietat á tants y tants bons patricis, que no podrán sossegar hasta que 'l Govern els dongui el sí que están gestionant.

L' Europa us mira, ministres: avá, ¿á qué tant vs ciliar?

Demostreu vostra entensa al menos un cop, ¡caráml!

¿Qué diria en Salisburg, en el sot humit hont jau, si Espanya, barrant ingrata sas tradicions seculares, renunciés de cop y volta á la festa nacional?..

¡Quin trist espectacle els camps! ¡Quina desolació els arbres! Ni una gota de ve-dor, ni 'l més tenuo esclat de savia. Se nbla que un foc infernal ha torrat boscos y pianas, deixanthi un baf ma'e it que fa 'l ayre irrespirable.

Si en plasso molt breu no plou —es la veu més acceptada— ¡bon estfu se 'ns vé al demunt!

¡bona tardor se 'ns prepara! Els blats se reseccarán, no hi haurá afulas ni civada, els cops quedarán aixuts, de fruyta no ha de salvarse'n ni una sola per llavor...

¡Tot morirá, faltat d' aygua!

L' únich que no sufrirá, segons parer de gent práctica, son els castanyers y els pins.

De manera que desde ara pot ja darse per segur que al ser 'l época marcada tindrém cullita abundant de pinyas y de castanyas.

C. GUMA

La dignitat imperial

L' pobre zar de Russia — un pobre que, sense altres mérits que la gracia de Deu, cobra, per no fer res, la friolera de cent milions de franchs al any — está bastant preocupat.

Las noticias que del Assia li arriban no son gayre agradables. En Linievitch, el nou jefe del seu exercit, comunica molt malas impresions. Aquell ximble de Oyama, després d' haver tret als russos de Mukden, promet treurels de Kharbin. Si 'l amenaza del general japonés se realisa, ¡ahont anirém á parar? ¿A qué quedarán reduhits 'l honor dels Romanoff y 'l prestigi de las armas moscovitas?

La situació es delicada y mereix ser estudiada ab escrupulosa detenció. Per xó ha convocat al Consell Suprém, compost, segóns tothom sab, dels generals més acreditats y 'ls grans duchs més faltats de crédito.

Com ja 's pot suposar, 'l angust emperador es el quí primer fa us de la paraula.

—Els he cridat, senyors— diu miranteo un pape ret, ahont á la quenta hi té apuntat lo que sobre la materia ha rumiat en tres ó quatre días— pera que entre tots examínem la situació y mirém quina es la millor manera de sortirne ayrosos. El general Linievitch me demana canóns, caballs, homes, municions y quartos. Ara dignime vostés: ¿de quins elements podém disposar en cada un d' aquestas rams?

—Permetim—fa 'l general Sensatoff ab molt respecte— avans me sembla que hauriam de resoldre un punt previ.

—¿Quin?

—El de si convé ó no convé continuar la guerra.

—Trobo— diu el zar— que la observació no es massa oportuna.

—Al contrari, es oportuníssima. Sense saber aixó, ¿cóm podém anar á ocupar nos de tot lo demés?

—Es que al meu entendre, aquest extrém ni tan sols ha de discutirse. ¿No ho veihen aixis, senyors?

—pregunta en Nicolau II, passejant la mirada per tot el Consell.

—Per la meva part— diu el gran duch Petrovitch, —declaro que no veig res absolutament y per la mateixa rahó me sembla que lo serio y lo patriótic es continuar la guerra á tot trance.

Tots els grans duchs assenteixen al parer del seu ilustrat cosí. Es clar. ¿Qué més natural, no haventhi d' anar ells, que prosseguir la lluyta, y caygui qui caygui?

Sense fer cas d' aquesta actitud, el general Sensatoff s' atreveix á insistir.

—La serie de fracassos que fins ara hem sufert, —diu— no son gayre á propósit pera exaltar 'l nostre ardor bélich. La pau s' imposa, senyors; aném á la pau com més aviat millor, y deixemnos de bravuconadas, que no han de produhir altre resultat que proporcionarnos novas pallissas.

—¡Sensatoff! —exclamá el zar:— ¿Y vos sou general?.. ¿Vos sou general y teniu 'l atreviment de venir aquí á parlar de pallissas, de pau y de bravuconadas?.. Us prohibeixo dir ni una sola paraula més.

—¿Per qué, donchs, Sa Magestat m' ha cridat al Consell?

—Perque escoltessin, callessin y aprobessin tot lo que jo y 'ls grans duchs resoldrém, y que segurament será sempre més atinat que lo que á vos se us ha ocorregut.

—¡Molt ben dit! —murmura el gran duch Avestrúvitch, picant de mans:— La missió dels generals es cobrar y aplaudir las determinacions del emperador.

—Solzament citar la paraula pau— diu aquest— me sulfura y 'm treu de tino. ¡Pensar en la pau després de lo de Liau Chau, després de lo de Port Arthur, després de lo de Mukden!.. ¿Ahont tenen 'l honor els que semblants ideas s' atreveixen á abrigar?

—Y sobre tot— observa 'l gran duch Gamarusvitch— ¿cóm podém anar á parlar de pau si 'l ene mich no ha fet sobre ella la més petita alusió?

—Es que els que hauriam de ferhi alusió— replica el general Formaloff— som nosaltres y no 'l enemich.

—¡Baeta! —fa 'l zar, trayent foch pels ulls:— Aquest llenguatge m' indigna y 'm demostra que 'ls meus generals serveixen tan poch pera guanyar batallas com pera donar consells.

—¡Homel— diu ab molta naturalitat el general Formaloff:— Si 'l guanyar batallas li sembla tan fàcil, ¿per qué Sa Magestat no se 'n va á la Mandxuria? ¿Per qué no hi van els grans duchs?

—Perque no 'ns dona la gana d' anarhi!.. ¿Qué us heu figurat?.. Germans meus, cosins, oncles, —exclama giranteo als grans duchs:— parlen ab tota sinceritat, obriume el cor, aconselleume. ¿Oy que la meva dignitat no 'm permet retrocedir?

—De c'p manera!

—¿Oy que la meva dignitat m' obliga á retrassar las proposicions de pau que 'ls japonesos, xatos malehitis, puguin ferme?

—Sense cap classe de dupte!

—¿Oy que la meva dignitat me posa en el cas de

no escatimar sanch ni diners pera prosseguir la campanya?

—¡Poden estarne ben segur!

—Ja 'n tinch prou, no necessito res més. Els generals y 'ls afeminats, que pensin com vulguin. Sé que tots vosaltres son de la meva opinió, y aixó 'm basta. ¡Visca la guerra, senyors!..

—¡Visca!

Y 'l endemá, pera que la dignitat imperial no sufreixi perjudici, 400,000 homes se disposan á anar al Assia á morir, mentres el zar s' assenta á taula, acompanyat dels grans duchs y d' altres personatges que may han sentit un tiro.

FANTASTICH

Madrid han telegrafiat la noticia que copio á continuació:

«En el Salón de conferencias se comentaba esta tarde la anecdota siguiente: «Al conocer el rey el programa de festejos de Valencia, exclamó:—Echo de menos un número en el programa: una batalla entre blasquistas y sorianistas que tenga como juez de campo á Polavieja, y la presencie yo desde un balcón.»

¡Ay, qué graciós!

No obstant que com á divertit sería preferible un altre número: La entrada de Nozaleda á Valencia ab las correspondents pérdidas á oremus y rupturas de batisme.

A lo menos aquest número resultaría molt més católich que 'l altre.

La Comissió de Governació del Ajuntament de Barcelona ha acordat denegar al Institut Catalá de Sant Isidro la subvenció que té solicitada pera la celebració d' una festa hípica.

Ha fet bé la Comissió de Governació. Fora una indignitat subvencionar un divertiment aristocrático, quan á las arcas municipals no hi ha fondos pera remediare els estragos de la crisis.

Pero als senyors del Institut Agrícola els hi queda un recurs.

Oficiar als bisbes, demanantlos que fassin rogativas, porque Deu Nostre Senyor els inspiri la resolució de, ja que volen divertirse, pagars' ho de la seva butxaca.

No 's figurin que, tractantse d' ells, per realisar una cosa tan senzilla, casi bé 's necessita la inspiració del Cel.

Pera quan el rey vagi de Fransa á Inglaterra s' ha disposat que tres barcos espanyols: el Carlos V, el Cardenal Cisneros y la Princesa de Asturias l' escoltin en la travessia.

Un dupte se m' ocorre y no puch resistir á la tentació de manifestarlo: Aquest Emperador, aquest Cardenal y aquesta Princesa, ¿ja 'l podrán seguir?

Els perdigots se proposan obsequiar el gran triomf que obtingué 'l Sr. Prat de la Riba, sortint elegit diputat provincial, per minoria.

Consisteix 'l obsequi en un relleu que representa á Sant Jordi, matant á 'l alimanya.

La gracia estaria en que Sant Jordi sigués un retrato del interessat, y 'l alimanya un retrato del senyor Noguera (D. Anicet).

El qual, desde que, després de ferli pagar la elecció, van deixarho á las capsas, está fet un drach.

Entre las festas que 's preparan á Barcelona ab motiu del tercer centenari de la publicació del Quijote, s' hi conta una recepció al Saló de Cent.

Suposo que será una recepció aixuta... es á dir sense ápat ni refresch.

A tal efecte bó será recordar als regidors, lo que diu 'l autor de la sarsuela: «Que Cervantes no cenó cuando concluyó el Quijote.»

El vicari de Mogente (Valencia) ha desaparecut del poble en companyia d' una seva penitenta, preciosa polla de 19 anys d' edat.

¿Qué n' haurá fet de la polla 'l gran golot? De segur que á pesar de trobarnos en plena quarisma se 'l haurá menjada.

¡Y ab arrós!

El ministre de la Governació, pera fer frente á la crisis de subsistencias, aconsella la municipalisació del pa.

Per fortuna 'ls Ajuntaments no tenen recursos pera intentarla, puig d' altra manera 'ls empleats se quedarian ab las llescas y 'l poble s' hauria de contentar ab las engrunas.

De lo qual ne resultaría al cap-de-vall que 'l país hauria fet un pa com unas hostias.

En Canalejas se 'ns está posant farruco. Ara diu qu' ell també es revolucionari.

Naturalment, com que á la Casa gran el miran ab despego, ell procura fer la por, per 'l alcansar d' allí, ja que no la consideració, á lo menos el respecte.

Pero treball inútil. Las revolucions de llengua son revolucions mulladas de saliva.

Y las revolucions mulladas ni s' encenen, ni explotan.

A un capellá li deya 'l altre día: —Ja veu com, á pesar de las rogativas, no plou de cap manera.

—¿Quí ho diu que no plou?— me va respondre. —Y al veure que me 'l mirava tot extranyat, afegí: —No plourá en els camps dels pobres; pero en cambi plou ab una abundncia qu' enamora en la vinya del Senyor, qu' es la nostra vinya. ¿Que 's figura que las fem de franch las rogativas?

Empaytant á «la cierva»

Ara ls estudiants fan festa, pero, amichs de treballar, pera entreteni 'ls seus ocis se dedican á cassar.

Un tal Sr. Tormo, antich passant del Sr. Maura, y que per cert no té altre mérit que aquest, acaba de ser nomenat conceller de Bellas Arts. Assseguran qu' en Villaverde ho ha disposat aixís per tenir content al Amo Toni. En vista de lo qual, bé pot afirmar-se que més que conceller de Bellas Arts, lo que ha sigut nomenat aquest fulano es conceller de Malas Arts.

Llegeixo: «El Ayuntamiento de San Sebastián ha ordenado á sus alguaciles la busca y denuncia de los sujetos que no se descubran en las calles al pasar el Viático.» Ara no més falta que aquest Ajuntament se decidís a establir en la seva demarcació 'l Tribunal del Sant Ofici. Si continúa dominant la crisi de las subsistencias, gran cosa podrà ser pel nas, que á lo menos ja que no se 'n menja, se senti olor de carn rostida.

Una frase que sintetisa la manera de ser del exèrcit moscovita en la campanya del Extrém Orient:

«Els soldats son lleóns; els oficials, moltóns; els generals, burros. Aquesta frase ha corregut tota la premsa d' Europa, havent fet per tot arreu molta fortuna. Pero major fora la que alcansaria si s' traduhís á la pràctica. ¿No saben de quina manera? Senzillament: que 'ls lleóns se decidissin d' una vegada á emplear la seva fiera, sobre tot haventhi á Espanya tants y tants repatriats que no han pogut percibir encare 'ls seus miserables alcansos?»

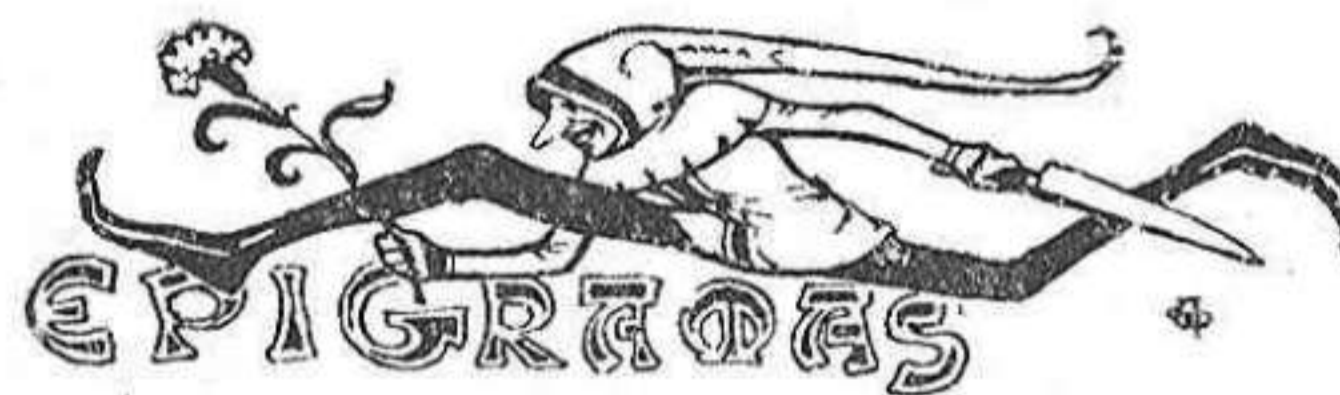
La concessió de la gran creu de San Fernando al general Weyler ha quedat en suspens. ¿Li donarán? ¿No li donarán? Váginho á saber. Y cuidado qu' es una creu aquesta que té calvari. El calvari es pel país, y consisteix en una pensió anual de 10,000 pessetas transmissible per herencia. ¿No es veritat que resulta molt graciosa aquesta gracia, sobre tot haventhi á Espanya tants y tants repatriats que no han pogut percibir encare 'ls seus miserables alcansos?»

Aquesta creu y la major part de las que s' han concedit ab motiu de las guerras colonials, terminadas de una manera tan desastrosa per la nació, la veritat es que no tenen rahó de ser. Més que una executiva d' honor pels que las alcansan, son un padró de barra pels governs que las concedeixen, y un títol de degeneració y de imbecilitat pel país que las tolere. Se necessita molt pit pera ostentarlhas. Lo millor que podrien fer els que las disfrutan seria plantárelhas á la esquena.

Han observat alguns curials que 'ls plets aquí á Espanya van disminuint de dia en dia. No tothom té 'l valor de pledejar, en primer lloch pels grans disgustos que causan els plets, en segon terme pels quantiosos gastos que ocasionan, y últimament, y potser aquest es el motiu principal, per la depreciació creixent de la riquesa pública. Las cosas que valen poch ó res no son las que poden tentar el desitj d' adquirirlhas, disputantlas en litigi.

De plet en rigor no hauria d' haverhi més que un. Un plet contra 'ls mals governs que fan la infelicitat d' Espanya. Tothom s' hi hauria de tirar sense medir esforços ni sacrificis. De guanyarlo á pèrdrel hi va la vida de la nació.

Diuhem qu' en Villaverde no 's troba gayre bé. ¿Qué tindrà? Un obrer que fa algún temps careix de feyna va fer el diagnòstich de la seva malaltia ab la següent exclamació: —¡Massa tip!

Un rector que confessava á la seva majordona la pregunta li enjipona de las nits com las passava. Ella, que d' ell no esperava, semblant cosa á lo que 's veu, perquè 'l qu' es del costat seu ni per res may se 'n movia, li digué ab salameria: —¡Tant com jo vos ho sabeul!

Una majordona mare deya als fills ab molt dolor: —Ploreu al senyor rector per que haveu perdut un pare.

Un metje molt desgraciat que li deyan D. Canut no tenint ni un costipat deya corrent pe l' vehinat: —¡Hi ha una peste de salut!

Fent broma moltes estonas esclamava en Jaume Titas: —No estich per donas petites m' agradan las majors-donas.

—Ahont vas tant corrents, Carol? —Marxo á fora, amich Badís. —Deus anarhi en companyia... —No, que vaig á san Mus-sol.

EUDALT SALA

¿Plourá?

—Las aurenetas volan baixas... Aixó significa pluja.

—Per ara no plou, pero ¡vaya si plourá!

—Ja hi poden pujar de peus que plourá... (quan menos, á la vinya del Senyor.)

—Veyeu si plourá, que ja ha plogut. una barriscada d' investigadors que no deixarán ni un brí d' herba.

ENDEVINALLES

XARADA

—Me proposas un casori ab la Dugas-quart-tercera, y ja sabs que no m' agrada. Dos-quart.

—Tú no la coneixes, hui-dos-tercs com un dimoni; fins al temps del dos-primera se posa al costat dels homes y 'la coloca á quinta-terca. —Es massa dos tres-quart-quinta y no 'm plau.

—¿Que té que veure?

—Molt; ademés es cinch-doble. —Aixó, á vegadas, ho sembla. Pero vaja, no es motiu que perque segona-terca, deixis corre la pubilla que hi ha 'l poble, de més pelas.

—Li cau la dugas-segona, es coqueta y xafardera, y encar' que sigui total, es malgastadora y llépola y gasta més que no guanya. Es capritxosa y lleugera de cascos, y vaja, vaja. Segona-quart, no 'm fa pesca —Com vulguis, noy.

—No m' agrada. —De tot quant t' he dit dispensam. Jo ho feya per un bé teu. —Moltas gracias.

—A reveure.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

ANAGRAMA MARE Y FILLA

Tinch d' aná á comprar total, mare, per rentarm' las mitjas. —Sempre m' estás demanant quartos. ¡Vaya una musical! —Tingui compte que la tot no li escuri, vaya quinas cosas de dir, per cinch céntims que ha de costar el tenirlas netas.

—Vaja, té, aquí 'ls tens; que si no may callarías y hasta penso que 'ls vehins de tot se 'n enterarian.

ALEX IV, el Foll

TRENCA CLOSCAS

LLUIS RIOJA GATELL SANTOÑA

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas, el títol d' un drama catalá y 'l nom y apellido del seu autor.

JOAN TRÍUS, el Nap

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: poble de Catalunya.—Segona: nom de dona.—Tercera: nom de dona.

NOY DE LAS MOSTRAS

GEROGLÍFICH

: : +
 A V
 LLAN
 I
 +
 K K K

PAGO T.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Noy de Pallejá, El Faiges, Francisco Ratera, Sebastián Bosch, Amílcar Barca, R. O. A., Visca lo menja freres y Jaume Pascual Cartró: No 'ns plau.

Caballers: Tras adroguers dels Escudillers Blancs y Un que 's desitja menjar una... Va bé.

Caballer: Antolí Bosdas: Escullirém lo que 's puga. —L' Avi Riera: ¡Hi ha tant poch espay per la prosa á La Esquella. Poiser vaji á algún extraordinari de LA CAMPANA.—J. N. L.: La primera com á poca cosa, va millor que l' altra.—La Cigala Bagurenc: Aquestas epigramáticas eran moda l' any de la picó.—J. C del R.: Gracias pels esquellets, pero no 'ns tenen utilitat.—Samuel Gran é Irurueta: Rebuda la remesa. Grans mercés.—Indalecio Vergés: No hi trobém el compte.—J. Pascual Cartró: La íntima no vá.—J. Moret de Gracia: Rebut, y veurém.—A. T. U.: Aixó va de perilla. Vosté farà quelcóm.—N. C. y C.: No fla prou bé.—Tallé-Osk: Veurém si s' aprofita algo.—J. Costa Pomés: Celebro, y endavant!—Sampedorech, J. C. y J. B., R. P. C., J. C., J. F. B., F. B., J. P., F. D., J. A., P. V., J. G., M. E., R. V.: No m' es possible insertar las cartas que 'ns remeten, per varis motius.

¡Lean ustedes!

Ha salido el PRIMER CUADERNO (Segunda serie)

DE Barcelona á la vista

Album de fotografias de la capital y sus alrededores

Figuran en este primer cuaderno

16 FOTOGRAFÍAS INÉDITAS

Precio 30 céntimos — Provincias, 35

EN PRENSA EL CUADERNO SEGUNDO

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.